



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Bibliotheca Rhetorum**

In quo Causae Forenses, Liber Epistolarum, Liber Fabularum, Et  
Oratiunculae

**Le Jay, Gabriel François**

**Ingolstadij, 1726**

Fabularum.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71049](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71049)



LIBER  
FABULARUM.  
*AD MONITIO.*

**Q**uas hîc ego propono Fabulas, non habent quidem novitatis gratiam, cùm decantatae jam à multis cùm soluta, tum strictâ oratione inveniantur. Quia tamen pertinet ad Rhetorem in omni scribendi genere diligenter esse versatum, supervacaneum esse non putavi in istis narratiunculis dare specimen aliquod illius styli, quem sibi Fabulae vindicant. Mirum est enim, quàm dissimilis esse debeat ab eo, qui vel in Orationibus, vel in Epistolis ipsis conscribendis adhibetur. Nam concisa in primis Oratio sit oportet, non implexa longo verbo-

P 3 rum

rum aut sententiarum circuitu, simplex ac penè pedestris, non elata, aut Figuris ornata, numerosa quidem, non complexione membrorum à se invicem pendentium, sed solo delectu & concinnâ verborum dispositione, Adde frequentem Jambum in clausulis commatum, quæ nec magnitudinem senarii versus excedant, nec ab ejusdem similitudine multùm discrepent.

Nam cum plena est Fabellarum distinctio interlocutionibus, propter varietatem personarum, quæ loquentes inducuntur, tum certè nullus per aptior alternis sermonibus, Horatio teste, quàm Jambus; qui dum sententiam claudit, naturam senarii versus ac formam imitatur. Uno verbo, qui scitus ac concinnus in scribendis Fabulis esse voluerit, is vel in solutâ Oratione Phœdri Fabulas sibi ad exemplum proponat. His autem præceptionibus, quàm fideliter imiterimus, qui legent nostras Fabulas, conjectabunt.

LIBER



sunt, quoque oculos in caudâ gerit. Assensit  
cœtus omnis, & plausu dato Picæ sagaci, damnat  
errorem suum.

EPIMYTHION.

*Tanti est, unum aliquem esse, qui sapere  
nôrit, & loqui.*

PERDIX & AUCEPS.

**D**um tendit avibus laqueos Auceps callidus,  
Perdix imprudens cecidit inter retia. Quid  
egeret? nullus patebat effugio locus, nec  
avidus Auceps ullam spem vitæ facit. Sensit pe-  
riculum volucris & metuens mori, his Aucupem  
rentare cœpit artibus. *Tua sum, sed in me quæ-  
lem prædam nactus es! nî pares aliud, mentas  
unde oneres tuas, hodie cœnabis ædepol fruga-  
liter. At si momenti credis, perbreve moram  
concede, pingue spondeo convivium tibi. Agro  
in propinquo sociæ pascunt plurimæ. Hunc sine  
adducam illas in locum. Mox, cùm rediero, si  
officium placet, vitam dabis, aut me perimes pro  
arbitrio. Astutus Auceps sensit fallaces dolos;  
prensansque volucrem garrulam, ut credam tibi,  
subjecit? Tu mihi ut serves fidem, dum prodis  
amicas, perfida? hæc alijs cane, quos inescare  
possis felicius. Capsam interim ingrediere; sin  
amplum minùs, at delicatum dabis hodie  
ferculum. Dixit; & oppressit avi-  
culam.*

EPIMY.

## EPIMYTHION.

*Qui potest amicos prodere, ab eo ne expectes fidem.*

## ASINUS &amp; APER.

## PROMYTHION.

*Facile est prosperis rebus insolescere.*

**O**lim Asellus præter morem lætior; seu levio-  
riorem tulerat dorso sarcinam; seu nactus  
carduos affatim pranderat opiparè, huc,  
illuc cursitabat, inconditis sylvas & agros perfo-  
rans clamoribus. Strepitu excitatus nemorum  
è latebris Aper accurrit: ille rudere denuò, &  
gaudii impotens, Apro salutem ferre familiariter.  
Qui dum insolentem pecudis ad fastum stupet,  
garrire pergit Asinus, & palpans Aprum, quid  
agitas rerum, inquit, an bene est tibi, frater, tuis-  
que; Me fratrem vocas? retulit indignans Aper;  
at ex quo, precor, vel unde tibi tam insolentes  
spiritus? Ni tuum nôrim genus; stolidæque pe-  
cudis verear tingi sanguine; temeritati debitas  
pœnas dares. Faceffe procul hinc, vile & in-  
visum caput, & cum Asellis fratribus quære con-  
fortium.

## EPIMYTHION.

*Pulchrum est parcere, cum adest vindictæ  
modus.*

P 5

LUPUS

## LUPUS &amp; OVIS.

## PROMYTHION.

*Non est credendum verbis subdolis.*

x **L**ongâ coactus fame avidis prædam faucibus  
Lupus quarebat; sed frustra: quippe pasto-  
rum custodia diligens, & vigiles excubie  
canum secunda præstabant ovilia. Quid faciat  
dedit ingenium necessitas; &, quod vi despera-  
bat assequi, id pertentavit dolo. Ovinâ pelle  
totum corpus induit; vox una ni deesset, dixisset  
Ovem. Sic personatus dexter, angustos peti-  
quos Ovis habitat, lares. Quam per hiantes  
conspicatus rimulas, Tun' sola, dixit? huc ades  
mecum, soror, quò purus aër, quò molles Ze-  
phyri vocant, & lætiora pascua. Agnovit Lupi  
retusas artes, dolùmque retundens dolo; Ne  
facerem, dixit illa, si Lupus tu fores, & me  
tueri possis; nam timidam Dii fecère; neque  
ea sum, arcere quæ possim malum. Nemetue;  
talis ego sum, qualem cupis, subjecit alter; se-  
mul & larvam rejicit, se se confessus Lupum.  
Subrisit illa; nares & obesas, Lupi ludificans, bellè  
est, inquit; non potuit mihi custos adesse melior  
& fidus magis. Paulùm operire; socios alios ad-  
voco, quos esse festæ lucis participes velim. Re-  
rum quid esset, sensit tunc demum Lupus: mo-  
râmque suspicatus damnosam fore, credere fal-  
tem pedibus maluit suis.

## EPIMYTHION.

*Nunquam ita se dissimulat improbitas  
quin aliquâ parte se prodatur.*

PHOE-

## PHOEBUS &amp; BOREAS.

**P**Hœbum inter & Boream gravis orta contentio est, uter plus posset, & alterum vinceret viribus. Nam Deos ipsos urit ambitio mala, nec solos homines gloriæ stimulat fitis. Hic insolescens Boreas, avulsas vident, inquit, radicibus ab imis arbores, æquatas solo domos, irâsque turbati maris? satis hæc loquuntur, Phœbe, quid possim, & quàm temerè mihi palmam invidias. Cui Phœbus ad hæc modestior: Equidem furoris, ne quid dissimulem, tui monumenta sunt hæc tristia; quem æmulari si velim, brevi consumptus orbis in cineres ruat. Verùm mereri bene de omnibus & lædere neminem, hoc unum est demum, quod placet, & quo superior Boreâ Phœbus audiat. Oculos in orbem flecte; si pulchrum quid nitet, si quid utile gignitur & amœnum sapit; totum hoc meum est; totum hoc debetur mihi. Hæc inter, neuter alteri cùm cederet, illac viator forè carpebat viam. Tum Phœbus Boream sic ad certamen provocat. Vis, inquit, nostram protinus controversiam mortali in isto dirimi? Qui nostrum prior excutiet homini pallium, is per me victor feratur. Boreas ultrò annuit. Mox buccas inflans, hinc illinc hominem quatit, perficitque totum. Ille contrâ obsistere: & venti quantò ingruit vis major, tantò fortius stringere pallium. Tum Phœbus, operam Boreas cùm perderet, radios ab alto vibrat; & amicus calor insinuans cunctis se se miscet artibus. Sensit viator, æstusque impotens gravis, ultrò volensque rejicit ab humeris pallium.

## EPI MYTHION.

*Magna vis est benevolentiae, imbecillis metus.*

SIMIA



SIMIA CUM GEMINA PROLE.  
PROMYTHION.

*Stultus hic amor est, qui rationem amandi  
non habet.*

**G**eminam uno partu prolem Simia fuderat.  
Par indoles utriusque, similis industria,  
æqualis malignitas. Tamen, quis crede-  
ret? dispari in utrumque natum affectu parens,  
alterum deperibat amando, alterum vix agnosce-  
bat suum. Ille parentis usque fusus in gremio, &  
blanda libans oscula vitam vivebat dulcissimam.  
Hic abstrusus cavo, & matris ab aspectu procul  
ducebat ingratos dies. Illi, si quid garrirer forte,  
vel nugaretur, plaudebat mater protinus, & blan-  
ditijs addens munuscula, defraudabat genium,  
unde amores bearet suos. Huic, si vel mussare  
matris in præsentia consideret, nihil præter pla-  
gas contingebat & probra. Dum cara matri so-  
boles ludit aliquando festiviùs, & triumphantis  
inter parentis gaudia circumquaque saltat & exi-  
lit, ecce luxata Simiolo tibia est. Dij bene, quòd  
absuit frater longiùs, neque se afflictæ matri præ-  
sens obtulit, non ille facti declinasset invidiam.  
Tum dolore amens mater ire in lachrymas, & in-  
gemitus: mox ferocem natum complexa, dum  
stringit inter ulnas arctiùs, stulta enecat.

EPIMYTHION.

*Quantum Liberis nocent, qui blandiuntur  
malè!*

LUPUS

---

 LUPUS & ECHINUS.  
 PROMYTHION.
 

---

*Malè creditur improbis, vel cùm amicos sapiunt.*

**L**upus esuriens fortè in Echinum incidit, delicatum ædèpol prædæ genus, & quod palato Lupi mirificè saperet. At belluam aggredi suis circumseptam spiculis, periculosæ plenum opus aleæ. Ergo rem dolo tentandam ratus, sic Echinum compellat prior. Nam quid vereris, ò bone? vel quò arma illa pertinent, quæ geris? An iste cultus inter amicos decet? Hæc pone tela; nemo me amicior tibi, tuisque rebus qui studeat magis. Bene est, reponit alter; hoc gratulor mihi, quòd te amicum sim nactus; atque omnes velim habere amicos pariter, quotquot sunt, Luos. At arma ne te nostra sollicitent; dedit hæc natura, quibus in hostes uterer. Tu, qui amicum te probas, metum abjice. Nunquam hæc arma amicis nocent.

## EPIMYTHION.

*Dulce est dolosum ludere meliori dolo.*

---

 VULTURES & COLUMBI.  
 PROMYTHION.
 

---

*Non est tenuiorum hominum, majorum rixas componere.*

**C**ivilis arsit inter Vultures discordia. Quæ causa belli fuerit, incertum quidem: at tantis hinc & inde certatum æstibus, ut Vulturum

rum

rum gens tota rueret certam in necem. Nam per  
sonare miseris aër planctibus, volitare plumæ ven-  
torum ludibrium, perpluere latè sanguis, & pe-  
reuntium corporibus madidum cæde consterni so-  
lum. Movit Columbos pacis amicum genus, fe-  
rale bellum; mittere legatos placet, qui diffiden-  
tes revocent ad concordiam. Illi imperata per-  
fecere non segniter. Nam dum cruenti Martis  
vis major furit, & magnam utrinque Vultures strage-  
m cient. Quò vos libido cædis in præcep-  
sit, Amici? vel quos inter geritur bellum, inquitunt.  
Quocumque res cadat, & inclinetur victoria, mi-  
serum vestra gens exitium feret. Protinus ergo  
ponite civiles discordias, & donate ferales iras  
invicem. Placet morata Columborum oratio, &  
asperatos Vulturum animos mitigat. Cessant  
ab armis denique, & pax inita. Verùm Colum-  
bis illa pax cladi fuit. Nam rebus inter Vultures  
compositis, illi in Columbos ruere, nec mitissi-  
mam gentem insequendi facere finem vel mo-  
dum.

### EPIMYTHION.

*Malorum discordia atque perturbatio bo-  
norum pacem atque tranquillitatem  
parit.*

### PASTOR & MOLOSSUS.

**M**olossus ingentem Pastor alebat domi, fide-  
lem, si quis alius, custodem gregis, ho-  
stem Luporum furiamque implacabilem.  
Quos allatraret, illi fugere longius, & tanquam  
sacris,

facris, parcere intacto gregi. Unum hospiti illi vitium hoc quidem fuit, quòd erat Molossus ille famelicus nimis, nec adedò modicis alebatur sumptibus. Dum rem molestam queritur atque incommodam apud amicos Pastor; quid tu, inquit, avidum helluonem detines frustra domi? Hunc trade pagi domino; iste commodius, quod facere nequeas, sumptus graviores feret. Tibi interim unus poterit atque alter canis, præstare eadem levibus impensis vices. Probatur homini parco consilium futile. Vetus fugatur hospes; nec Lupis diù res latuit: longo qui satellitis impigri metu soluti, subeunt desertam domum, & facili potiuntur dape.

## EPIMYTHION.

*Servum nactus probum ac fidelem, levibus  
ne offendâre maculis.*

## LEO &amp; MUS.

## PROMYTHION.

*Æquum sapit ille, qui despicit neminem;  
sæpè majores indigent tenuioribus.*

**M**Us in Leonem cùm incidisset temerè, periculum sensit quod adierat. Ergo vitæ metuens, quando, nullus est fugæ locus, cœpit instare precibus, si fors Leonem vinceret. Nam quid egi infelix, inquit? Parce, Regnantum optime,

optime, & errorem excusa meum. Non fuit hæc  
 tanta misero fiducia, tuum ut interturbarem  
 otium. Tamen si peccâsse videor imprudentiâ,  
 ultio de me quid habet, tanto regi quod placeat  
 Audiit patiens Leo Muris querelas, & misertus  
 ultrò vitam annuit. Paucis pòst diebus Venato-  
 rum in retia Leo dilabatur, nec, quo se pacto la-  
 queis expediat, invenit. Frustra se partes in  
 omnes versat, & incondito gemitu cuncta læte  
 personat loca. Nemo est, qui laboranti ferat  
 opem, aut pereuntis moveatur malo. Mus  
 propinquo t̄reptum hausit cavo, & quò Leonis  
 res vocant, accelerat gradum muneris impens  
 memor. At quid tantulus juvet, ubi valentior  
 robur cessit irritum. Tamen instat operi Mus  
 acriter, nec inanis cecidit labor. Maculas scilicet  
 alias post alias dum rodit, sic infregit reticulum  
 vinctum Leonem ut solveret.

### EPIMYTHION.

*Qui beneficium collocat, operam non per-  
 dit suam.*

### LEO AD EXPEDITIONEM Bellicam se comparans.

**I**nusitatum quiddam meditatus Leo, bellum  
 movebat gentes in exteras. Jamque per præ-  
 cones vocatæ toto ex imperio belluæ Leonis  
 in aulam venerant, rem consilio & manu ut pro-  
 moverent viriliter. Nam quis improbet, quod  
 placuit regibus, aut suam ultrò non polliceatur  
 operam? Hic unus restabat labor, ut, quod con-  
 veniret

veniret singulis, hoc sibi quisque præstandum  
 fumeret; & varia belli munia partirentur invi-  
 cem. Hic Elephas latos humeros & immane dor-  
 sum ostentans, ego, inquit, belli farcinam, ma-  
 chinas, impedimenta, & aliud, si quid est oneris,  
 bellè feram; neque me gravabunt, federe qui  
 tergo volent, hostem ut impetant commodius.  
 Excepta læto fremitu vox Elephantis, & ipse mol-  
 liter inflectens caput, arrisit Leo. Ego mole  
 corporis adjecit Ursus, sustinebo impetum, neque  
 me vivo, aties rumpetur, vel turbabuntur ordi-  
 nes. Hostem cominus laceffere meum est, Lu-  
 pus exclamat? vah! si dentibus parcam aut un-  
 guibus. Ego Legati vice defungar, Vulpes ait:  
 mille versabo fraudes & dolos, quibus illusus ho-  
 stis in laqueos cadat. Mihi peritare in castris cer-  
 tum est, dixit Simius. Regem oblectabo præsti-  
 giis, & fatigatum curis gravibus reficiam caput.  
 Dum sibi quisque partem opere in tanto vindi-  
 cat, silebat interim Asinus reducto in angulo, nec  
 mussitare pariter audebat Lepus, stuporis ille  
 scilicet, hic timoris conscius. Nec utrique par-  
 cit gens Aulicorum mala, ambósque procul ab-  
 legandos discit, tanquam numerum inutilem,  
 natósque fruges consumere. Absit hoc à me,  
 reposuit Leo: operam & illi navabunt non incom-  
 modam. Rudet Asinus, tubæque præstabit vices:  
 Lepus cursoris defungetur munere.

## EPI MYTHION.

*Nemo tam ineptus est, qui consultus Prin-  
 cipi utilem operam non commodet.*

Q

LEPUS

## LEPUS ET TESTUDO.

X **V**idit Lepus lentis incedentem passibus Testudinem, & insultans tardipedi: quò pergis, inquit, ò bona, quò tuam portas domum? Næ tui me miseret plurimùm, si longam habes hodie, quam peragas viam. Hem, si quò properas, hanc mihi cedo provinciam; non ego durus exactor, quod erogabis cumque, contentus feram. Subrisit Testudo, & jocum subodorata, ædepol me ignoras, inquit, neque tu sensitatis, quantum pedibus præstem tibi. Hic exiliens Lepus, & subsultans huc illuc leviter, ergo celeritatem exere, subjecit; & me, si potes, currentem assequere. Ego verò ac lubens, subjecit Testudo: at ponamus metas, & quo certemus pignore, statuamus priùs. Pacto inter utrumque pretio: i, perge faustis avibus, Lepus adiecit & viam ingredi fortiter, ego dum quietus obdormio: brevem hanc redimam, cùm placebit moram. Illa pergit impigrè, & lento festinam gradu metam occupat. Evigilat Lepus interim & propero cursu nequicquam evolans, dolet priorem accessisse Testudinem.

## EPIMYTHION.

*Malim exiguas vires, quas regat prudentia, quàm robur immensum, quod stultitia moderetur.*

EQUUS

EQUUS ET ASINUS,  
PROMYTHION.

*Qui miseris insultant, digni sunt vicissim, eadem qui ferant mala.*

Viam carpebant Equus pariter & Asinus. Hic graviore præter morem onustus sarcinâ demittebat auriculas, & sortem incusans suam vix lentos trahebat gradus. Ille expeditus & alacer altius ferebat caput, etiam socio insultans suo. Tandem fatiscens Asinus sub pondere, & blandè compellans Equum, en ego morior, inquit, nã feras opem. Partem iniquæ molis, quam porto, precor, lubens accipe; non te iste gravabit labor: & amicum interim subduces neci. Mene, an te ignoras, infelix bellua, istud quæ roges, subjecit Equus? scilicet clitellis ferendis nati nos sumus, aut cum nostro dedecore vitam ignavæ pecudis servari decet? Apage hinc, & Atellis fratribus defer indignas preces. Hæc dum malignè garrit superbus Sonipes, ecce per clivum Asinus ægrenitens, pronus in terram atque semianimis cadit. Accurrit dominus utriusque Rusticus, & vitæ pecudis metuens detractam ex Asini tergore sarcinam imponit Equo. Agnovit Equus vel serò suam inclementiam, neque se plecti durius questus est, qui laboranti socio operam negasset levem.

## EPIMYTHION.

*Qui molliore languens in otio laborem alienum ridet, hanc sibi putet narrari fabulam.*

Q 2

AGNUS,



AGNUS, CANIS, ET LUPUS  
PROMYTHION.

*Ille Juventutis custos optimus, arcere  
ab Alumnis qui potest malum.*

x **D**Ederat Ovis provida & studiosa mater Agnulo suo fidum viæ comitem & custodem Juventutis amicum Canem. Non erat illi quidem bellulus, neque unus eorum aliquis, qui blandiuntur comiter; ast acer inter paucos, & forti Molossorum de gente, qui viriliter allatrat & arcere Lupos longius. Cùm ecce Lupus Agnum incidit. Hic pingui inhians prædæ, avidè illam jam devorabat oculis. Sed periculose ratus laceßere Agnum aperto Marte, nì submississet Canem, sic est aggressus dolo. Dixerunt fortunant, Amicule, tibi qui occurrerim. Quid tibi, obsecro, cum importunâ & obsoleâ illâ belluâ? Moderatorem vides, subjecit Agnus cui me amica parens tradidit. Nempe eruditè ille te feliciter, reposuit Lupus, aut sapere quidquam doceat, qui nihil aliud, quàm latrare didicit. Dimitte, si me audis, doctorem importunum; novi ego, quid è re tuâ sit, & tibi comitatus veniat magis. Adeamus matrem ambo: interrim ne time; si quid occurrat periculi, salvum te & incolumem dabo. Ut me ignoras, Lape, retulit Agnus! hic mihi custos placet, quem tu improbas; hoc ego contentus satis, arcere malum si possit, cæteris haud agrè caream. Tu melius

sum inferre solitus, mihi nec parceres. Vale  
 sis: alios quære, quos tuis felicibus inescas  
 dolis.

EPIMYTHION.

*Quàm multi, putas, cum agricola sape-  
 rent Adolescentuli, si par incidisset  
 occasio?*

LEPUS ET PERDIX.

**L**epus & Perdix ruris ejusdem incolæ vitam vi-  
 vebant suavissimam. At quis rebus in bonis  
 expertus unquam est perennitatem? Ecce ex  
 improvise malevola canum turba advolat. Sen-  
 sit periculum, quod imminabat, Lepus, & fugam  
 extemplo capit. It, redit, huc & illuc curfitat, &  
 mille per ambages viarum primos canum frustra-  
 tur impetus. At odora canum vis Leporem sequi-  
 tur nihilominus, & cursu fatigat immaniter.  
 Quin assecuti miserum latratibus auras personant,  
 & avidos dentes in prædam acuunt. Qui dum  
 periret miserabiliter, vidit Perdix agentem ani-  
 mam, & insultans morienti, ubi inquit, illa, quâ  
 tantum vales, pedum velocitas? cur salvum non  
 te præstitit? Unus hic, retulit Lepus suspirans,  
 deerat calamitatis cumulus, nostra ut rideres mala!  
 at non ero unus hîc forsitan sine vindice! Hæc dum  
 diceret, Vultur in Perdicem irruit, & incusantem  
 sese frustra volucrum jejunus alvo condidit.

EPIMYTHION.

*Misero insultes cave, ne par brevè con-  
 tingat calamitas.*

Q 3

PAVO.

PAVONIS AD JUNONEM  
 QUERELÆ.

**C**Antantem Philomelam, & nemorum recessus  
 dulcibus personantem modis fortè Pavo  
 audit. Hinc volucris superbæ crevit livor  
 & indignatio. Nulla mora est: tristes iterat ad  
 Cælum sonos, & iratâ Junonem fatigat prece.  
 Nam quid me juvat, inquit, Regina divûm atque  
 hominum, tua quòd avis nuncupor; si me pater  
 ris esse ludibrio obnoxiam, & justos dare turbe  
 volantûm jocos? Quam mihi dedisti vocem tuâ  
 naturæ displicet, aures & ipsas asperat. Interim  
 exilis avicula tereti gutture auras implet suaviter,  
 & mortalium pariter ac Divûm animos rapit in  
 admirationem sui. Risit iniquas volucris querelas  
 Jovis conjux & soror, & insolentem sic re-  
 tudit superbiam. Non ergo satis est, quòd te  
 pennarum nitor supra volantûm omne genus ex-  
 tulit? quòd Iris pingitur in collo tuo plurima, &  
 dum explicas caudam ac rotas, gemmarum splen-  
 dorem vincis ac pretium? Quid restet reliquum  
 avibus, unus si collecta teneas, quæ divisa faceret  
 beatos valent? Nempe Aquilæ mares animos, le-  
 vitatem Vulturis, Corvique mentem præficiam  
 mox appetas; si libera detur quidlibet optandæ  
 mora. Faceffe; vel si pergis ulterius queri, quæ  
 te superbum faciunt, pennas auferam.

EPIMYTHION.

*Quod adest, vulgò nihil admodum afficit;  
 quod abest, plerûmq; excruciat bonam.*  
 JUPL.

## JUPITER ET APIS.

**A** Pis obtulisse Jovi favum mellis dicitur. Quis offerentis fuerit animus, non satis liquet. At rarò magnis Regibus munus obtigit ex-  
pers sperati scenoris. Admovit orì dulce munus Jupiter; & laudatâ volucris solertiâ; age, inquit, quid vis ut ego rependam tibi? Hic Apis diffimulans, quos tacita meditatur, dolos; non me, inquit, hominum ac Divûm pater, avara sollicitat fames, aut non contenta sorte, quam tu dedisti, majus optârim bonum. Sed gens mortalium avida, per summum nefas, nostras in dapes involat, & quas paramus mensis atque aris Deûm, furatur ac perdit opes. Ergo si labores nostros bonus respicis, si nostra magno munera non sordent Jovi, da vindicare posse prædones malos, & hosti, quisquis ille sit, lethalibus inferre jaculis plagam insanabilem. Votum improbavit Jupiter & injustas preces. Quin & malignum volucris ingenium increpans: Tibi certa mors est, inquit, si quem læseris, & vulnere in ipso protinus pones animam.

## EPIMYTHION.

*Virus malignum sæpè sub donis latet.*

## LEÆNÆ EXEQUIÆ.

**C** Oncesserat è vivis metuendi totâ in viciniâ Leonis conjux. Protinus planctu lugubri nemus latè consonat, & omnes veniunt

Q4

luctûs

luctus in partem feræ. Mox & solennis dicitur  
 exequiis dies; & missi quocumque Feciales ju-  
 bent adesse pompæ funebri sylvarum incolas.  
 Nemo non adfuit, aut per Legatos non excusa-  
 vit absentiam. Quos ut frequentes vidit ire in  
 lachrymas Leo, & longum ejulans testari do-  
 lorem suum; ploranti regi adgemere vicissim  
 Aulici, & fletu pari prosequi fletum Principis.  
 Unus, tot inter lachrymas, abstinuit flere, imò  
 & risisse Cervus dicitur. Misero ignoscendum  
 id quidem, si scirent Magni ignoscere; qui spon-  
 sam suam teneramque sobolem meminerat avi-  
 dis Leænæ immolatam dentibus. Hic excede-  
 scens Rex ferus & bilem in Cervum evomens;  
 sic ergo nostros asperas luctus, ait? & in dolore  
 publico ridere sustines? At non Leonis vindic-  
 ce occumbes manu. Lupi, involate protinus  
 dirum in caput, & piis Reginae Manibus inferias  
 date. Nihil moveri visus ad tristes minas, sic  
 placidè causam Cervus oravit suam. Rex magne  
 lachrymis hæcenus satis est datum. Recepta  
 cælo flere nos ultrà vetat angusta conjux; dum  
 terris ereptam queror sponsam immerentem,  
 Divumque inclementiam arguo; vidi superbo  
 curru Leenam rapi, interque collocari cælestes  
 feras. Placatur Leo credulus, absolvit reum  
 nec Cervi pia fraus præmio caruit suo.

### EPIMYTHION.

*Magnum est adulari nosse Principibus vi-  
 ris.*

CER.

## CERVUS AD FONTEM.

**A**D fontem Cervus sitim cum restingne-  
ret, lympharum in speculo vidit effigiem  
suam. Miratur ultrò capitis pulchrum  
decus, & sua laudat cornua; sed flexis in pedes  
oculis displicuit fero nimia crurum exilitas.  
Dum queritur, & ipsos etiam inculcat Deos;  
en! è propinquo venatores ingruunt, Canumque  
cornuumque auditur sonus. Extemplo dare se  
Cervus in pedes, & densum, quà vis adigit,  
nemus ingredi. Hic per salebras perque sylva-  
rum abdita, dum crura bellè explicat nullo re-  
tardatus obice; implexa patulæ cornua hærent  
arbore, necluntque frustra luctanti moras. Nam  
quantò tendit se expedire fortius, tantò se ma-  
gis implicat. Interea quaquaversum erumpunt  
Canes, miseramque lacerant belluam. Tum  
Cervus moriens, nã mihi meritò obtigit, quam  
patior hodie, calamitas! Referre gratias pro  
cruribus debueram, & ægrè capitis ornatum  
pati.

## EPIMYTHION.

*Quod amatur impensius, illud plerum-  
que gravius officit.*

## CANIS, VULPES ET LEPUS.

**D**um cursu Vulpem pertinax urget Canis,  
& notas ad artes frustra fugientem occu-  
pat; sensit dolosa Vulpes moriendum  
sibi,

Q5

sibi,

sibi, n̄ quid novarum fruere fraudum artifex.  
 Ergo s̄cundum pectus concutiens, ita blande  
 compellat Canem. Vicisti, fateor, quas volēs,  
 p̄nas exige; Tua sum, nec, quam merui, mor-  
 tem deprecor. At si monenti credis, & sanum  
 consilium placet. Attende, qualem surgere in  
 pr̄dam pares. Canis palato Vulpes ut sapiat  
 hoc tu ferculo exsatis famem? Ah! parce:  
 saltem si pinguis ut quondam forem. Sed cru-  
 djore si nescis è morbo r̄cens, vix artus traho  
 languidos, vix pellis h̄eret ossibus. Te pr̄da  
 melior pascet hic Lepus; viden' ut Serpillo fa-  
 tus ac Thymo dapes tibi delicatas apparat! di-  
 gnus ille, si quis est, Cane generoso cibus.  
 Verum moras omnes amputa; dum plaudit sibi  
 & huc & illuc ludibundus salit, irrumpe in ho-  
 stem citius, & incautum occupa. Bene est, re-  
 ponit Canis, consilium sequar. Tu latis frue-  
 ris & meā indulgentiā. Mox citatis fertur in  
 Leporem passibus: sed ille cavo conditus eluit  
 Canem: Qui sibi utramque surripi pr̄dam de-  
 lens, has erupisse fertur in voces; cave, dolosa  
 Vulpes, ne mihi rursus incidas: scabiosa vel si  
 fueris, non effigies tamen. Prudenter ille sensit,  
 sed serò nimis.

### AQUILA ET CORNICULA.

**R**ostro ferebat Aquila surreptum Ostreum.  
 Sed squama pr̄dam durior cum tege-  
 ret, avidam explere frustra tentabat fr-  
 mem. Volucri inquietæ fortè Cornicula adfuit,  
 quæ delicatæ pariter appetens dapis Aquilam sic  
 allocuta dicitur. Amica, video, qui te sollicitus  
 labor

labor. At ludis operam ædepol, si frangere rostro squameam tentas domum. Sed fursum in auras evola, quantum potes. Dein rupem in istam fortiter mitte Ostreum. Infracta saxo squama inclusam offeret prædam, & te compotem voti dabit. Bene est, subjecit Aquila, monenti obsequor. Mox illa in altum fertur, medióque ex aère incauta laxat, quod tenebat, Ostreum. Affixa terris interim Cornicula, ut vidit liberos carcere effracto cibos, prædâ potitur obviâ, & solas relinquit Aquilæ testæ reliquias.

EPIMYTHION.

*Consulere stultum est, quos juvat consilium dare.*

TESTUDO ET ANATES.

**I**nceffit olim Testudinem peregrinandi desiderium, & varias mundi plagas perlustrandi curiositas, adeò verum illud est, quod ajunt; hanc esse tardipedum indolem, ut habitare vix possint domi. Illa geminos Anates conspicata, næ felices vos, inquit, ac fortunatos, quibus utramque solis domum licet visere, & diversos terrarum tractus contemplari, cum lubet! O si minùs obesset tarditas, & illa, quam gesto super humeros, domus! Pol cavo non immerer ingloria. Næ te ista sollicitudo maceret, subjiciunt Anates. Possumus ambo, si voles, curiositatem explere tuam, & à Gadibus ad Gangem deferre te cupidam longiùs. Ego verò ac lubens



bens, retulit Testudo: neque ero, confidite, beneficii immemor. Tum illi; non erit mora longa: eni bacillum accipe, & medium stringe dentibus. Simul & bacillum Testudini per os inferunt: at cave, addunt illi, arreptum mordicus dimiseris. Mox acceptâ utrinque virgâ attollunt Anates Testudinem, & liquidas per auras ambo deferunt. Visum illud omnibus prodigium, & concurrentibus undique ad spectandam volentem Testudinem, imò & Regimam Testudinum salutantibus; illa gestiens in sinu, & lætitiæ impatiens, vero verius, inquit, Regimam sum. Næ fecisset illa consilius, si tacuisset: nam aperto imprudenter ore dimisit dentibus, quo sustentabatur, baculum, & in terram allis graviter curiositatis & ineptæ jactantiæ perculit.

### EPIMYTHION.

*Natura dux est optima; quam ire contra tutò non licet.*

### MUSTELA, LEPUS ET FELIS.

**D**Um molli pascitur gramine, & virentes per agros ludibundus errat Lepusculus, absentis in cavum Mustela furtim irrepit, & alieno in hospicio penates locavit suos. Redux serâ sub nocte Lepusculus miratur occupatam domum, & Mustelam increpans, quid agis, inquit, ô mala? Decede laribus non tuis, & vasa, si sapis, quamprimum collige. Ni facias, est in propinquo Murium legio non ignobilis, que

re erudiat, & impudentiam emendet tuam. Ad hæc Mustela subridens, quid ais o bone? aut quo tu jure tuam hanc dicis domum? Orbem, si nescis, Jupiter dum conderet, Terram cunctis animantibus sic habitandam dedit, communis ut esset omnibus; & quam quisque occupasset, dicere hanc posset suam. Hunc mihi cavum jure non alio arrogem. Tu, si quod habes melius vel antiquum magis, id profer, aut esse noli molestus mihi; nã facias, ecce jam jam aderit Canis, qui tuam retundat contumaciam. Hæc dum disputant utrinque acrius; objecit se se de proximo Felis retorrída; quam conspicatus Lepusculus; hem age, dixit, adeamus Felem, & totam controversiam dirimat. Imò, Mustela subjicit, alium judicem non velim. Dictum ac factum, Felis ad tribunal advolant. Qui cum adstitissent ambo, & ad dicendam causam se accingerent; Huc adeste propius, Felis ait; surda sum; hoc mihi ætatis vitium ignoscite. Illis parentibus, falcatam hinc & inde Felis injiciens manum utrumque enecat.

## EPIMYTHION.

*Hoc sibi dictum putent, quicumque apud potentiores litigant.*

## CERVUS ET VITIS.

**C**ervus venantes cum fugeret, umbrosam in Vitem incidit. Hoc nactus ex improvise perfugium delituit sedulo, donec conver-  
sis

sis aliò, qui sequebantur ferum, cessisset metus. Max oblitus periculi, nec ipsi Viti parcat, cui debebat, quòd viveret. Scilicet teneræ & pululantis adhuc frondis captus dulcedine, Vitem rodere cœpit avidis dentibus, & spes uvarum lætas disperdere. Verùm dum impunè pascitur, ecce ramorum motus Venantes admonet, non procul latere belluam. Accurrunt illi, & adorti Cervum inter salebras configunt spiculis. Qui cum suo nataret in sanguine, & moriens efflaret animam: Hæc sum meritus, inquit; neque est de fortis acerbitate quòd querar, qui asyli violârim fidem.

## EPI MYTHION.

*Quibus non dignus pœnis, beneficio qui abutitur?*

## SIMIUS ET VULPES.

## PROMYTHION.

*In agendis rebus nudatur stultorum imperitia.*

**S** Altarât bellè Simius, & mille præstigiis sic devinerat animos, ut communi voce Rex salutatus Regis nomen & ferret decus. Invidit una Vulpes, & regnum dolens futilem ob solertiam obtigisse Simio, has Regi comparavit insidias novo. Nemoris recessus cum distendisset

set laqueis, lætitiã simulans protinus ad Simium advolat. En felix, inquit, ð Rex, augurium ferro recentis Principatûs. Defossas opes inveni; nemorum quidquid uspiam est, tibi debetur uni; quamprimùm huc ades. Antro in propinquo magna vis auri later. Hoc frueretibi fors læta quod sponte obtulit. Dolosæ Vulpi credit ultrò Simius; (furalis auri nam quid non cogat famas) & agili cursu properat monstratum in locum. Sed enim opertis cùm hæssisset cassibus; næ tu maligna es, inquit, Vulpem incusans; quæ mihi sic illuseris. Et Tu, reposuit illa subridens, tibi feras in omnes imperium arroges, tam destitutus mente, ut in laqueos cadas? Depone sceptrum imprudens, & regni habenas perimite peritioribus.

---

### ASINUS DOMINOS MUTANS.

**O** Litori cuiquam serviebat Asinus servitutum, & illam, ut iniquæ mentis pecudi videbatur, durissimam; nam & minimum pabuli, & laboris ferebat plurimum. Is servitii pariter & longioris pertæsus jejunii, Regem Deorum sic compellasse dicitur. O qui ferarum pariter atque hominum bonos labores ultrò respicis, magne Jupiter, nam te idem in omnes tenere imperium ferunt. Te nostra moveant fata, & alterius Domini liceat famulatum pati. Annuit oranti Jupiter, & Figulum dedit. At meliorem nihilo nacta sortem bellua. Namque ille duris prægravans lateribus, multis insuper pecudem cædebat plagis. Recurrere iterum Asinus infelix ad preces, & novum rogare dominum

num

num. Qui voti compos venditus Coriario est.  
Mox durio rem visus vitam vivere, fœdis suo-  
rum affiniûmque pellibus dum sarcinatus agitur;  
ô utinam ait, servire dominis liceat prioribus!  
Is me labore postquam longo peremerit, & de-  
mortui corium perget exercere duriter.

### EPIMYTHION.

*Quicumque servis, domino contentus  
vivito, mutare dominos nonnisi in  
pejus datur.*

### STULTUS ET SAPIENS.

X **S**Tultus quidam ac petulans Sapientem in vi-  
rum cùm incidisset, cœpit ipsum persequi  
lapidibus. Ad quem conversus alter, &  
factum bene, ne vivam, inquit! quin ades, &  
hanc laboris mercedem cape; simul & numum  
porrigit. Tum sic prosequitur. Si plus haberem  
mehercule, amplius & tu ferres præmium. At  
faciam tamen meritis par merces ut respondeat  
tuis. Hunc tu hominem vides, ad nos qui ad-  
properat? Dives est, mihi crede, idem & po-  
tens; atque, hoc si negem, intexta vestis auro  
fulgênsque purpura, & longa circum turba fa-  
mulantium probant. Huic tu lapidem impinge  
similiter! nulla mora est, ornabit te pro tuis vir-  
tutibus. Persuasus ille, blandis & inescatus do-  
lis, continuo lapidem Diviti immitit gravem.  
Sed spes fefellit impudentem audaciam; namque

is dolatus lumbos, ut erat meritis, procacitatis  
& avaritiæ pœnas dedit.

EPIMYTHION.

*Alit successus improbos, idem & ad  
perniciem trahit.*

RANA, MUS ET MILVUS.

**D**Um Mures inter Ranâsque bellum atro-  
fureret, & magna utrinque oriretur stra-  
ges, unum è Murinis ducibus bellatrix  
Rana captivum fecit. Ille victum se fassus &  
victoris ultro veneratus manum: Næ tuus ego  
sum; inquit, & jure belli me totum permitto ti-  
bi: at nôsti varias esse armorum vices. Victo-  
res ipsi cadunt plerumque, & victis in præcordia  
virtus redit. Proin utere victoriâ liberaliter,  
utriusque fortis memor. Hæc polliceri multa,  
horari Murem, bono ut sit animo, & datâ quie-  
scat in fide. Verùm in adversa castra dum ho-  
stem trahit, ipsūmq; dorso vectat, ut trajicias  
lacum; Ecce vectorem Rana succutere fortiter,  
aquis ut submergeret. Sensit hostis perfidiam  
Mus infelix, & læsam incusans fidem: Ergo sic  
me prodis, infida, sic pacta servas, ait, sic vin-  
dices metuis juris infracti Deos? Illa nihilominus  
cūm pergeret hostem excutere & inimicâ se se  
expedire sarcinâ; nihil agis tamen, improba,  
Mus exclamat; neque, quanquam nocere per-  
fas ac nefas velis, hostem impunè perdes. Tum  
sua Ranæ cruribus crura, pedes pedibus sic ira-  
pli-

R

pli-

plicat, totóque incumbens corpore tam adhaerere  
firmiter, hostis ut eludat dolos & frustrare  
perfidiam. Interim ambo dum luctantur acris  
& pugnae novum exsurgit genus; vidit ab alio  
pugnam ancipitem Milvius, & in utrumque in-  
dens, Ranam Murémque pariter alvo condidit.

### EPIMYTHION.

*Nefas, vel hosti frangere juratam  
dem.*

### ACCIPITER ET PHILOMELA.

#### PROMYTHION.

*Non placatur iratus venter verbis in  
anibus.*

**C**Aptam tenebat unguibus Lusciniam Acci-  
piter, & destinabat in cœnam sibi. In-  
muit illa flebiliter, & mortem deprecans  
ah! ne, inquit, Rex avium forissime, peccat  
in me durius. Vitam oro: nam quid ego pro-  
sim tantula? & quas parvum & exangue corpore  
tibi epulas paret? Ignosce potiùs, & me de-  
tam tibi in omne tempus accipe. Cui fle-  
visus Accipiter, agedum, ait; quod mihi of-  
cii genus præstabis, tibi si vitæ munus annuatim  
Equidem scio, respondit illa, quam sit, face  
quod possum, leve. Tamen non ero beneficii  
immemor; ac si juvabo te minùs in cæteris.

rem cantabo non incommodè, & dulcisonis mille modulis levabo tedium, cum voles, aut etiam solabor ægritudinem. Apage inconsulta, retulis Accipiter, cantus non placet, nisi cum venter est satur. Ergo famem placabis interim, & qualescumque suppeditabis cibos. Tum plura paravim dicere Philomelam devorat.

EPIMYTHION.

*Contra potentes manca est tenuiorum eloquentia.*

AGRICOLA, & EJUS FILII.

PROMYTHION.

*Posiores nullas esse ipso labore diviti-  
sias.*

**E**rant Agricolaë Liberi non pauci, quos annuis modico ex agello fructibus alebat non incommodè. Is adesse sibi sentiens finem ultimum, cunctos evocat, & paterno singulos complexus sinu sic alloquitur. Quæ summos & imos fato sortitur pari, lex dura mortis, Nati- me vobis jam jam auferet. Agrum hunc parentis opes unicas ac breves accipite. Ne tamen vobis hæc, precor, libido mala veniat agrum vendere. Defossus illic ingens thesaurus latet. Quâ parte demum lateat, ignorat pater. At si monenti creditis, postquam fruges collecta mes-  
sis

R 2

sis



sis dederit, terram fodite, & partem in omnem  
vertite diligenti manu. Confidite, labor assiduus  
thesaurum eruet, & ditabit singulos. Interim  
moritur senex. Illi imperata facere, & quos spes  
avara lucri stimulat, terram arando fodere, quam  
longa est dies. Thesaurus non est usquam in-  
ventus quidem. Ast agrum dum sic excolunt,  
cultura diligens peperit magnas opes.

---

CUCURBITA, GLANS  
& RUSTICUS.

PROMYTHION.

*Quàm temerè stulta gens mortalium  
Providentiam arguat, Fabula sequens  
monet.*

**R**epentem humi gravem Cucurbitam mihi  
tus olim Rusticus, ô factum malè! in  
vivam, inquit! Quàntò penderet illi  
pulchriùs sublimi ab illice. Talem, hercle, talis  
arborem fructus decent. Næ dormiebat, quæ  
rerum auctorem ferunt, hæc dum ordinare  
Nam cur vicissim illa Glans humi non serpit, quæ  
Cucurbita crescit loco? Pol si vocatus con-  
in partem fuisset, statuisset aliter, nec minus  
ut reor, bene. Hæc dum volutat tacitus & pla-  
dit sibi; ægrè receptus oculis obrepit sopor.  
Cum dormienti summo Quercûs de vertice  
Glans incidit, & nasum hominis graviter vul-  
erat. Evigilat, & naso admotâ manu, quid hoc

est, exclamat, sanguis è plagâ fluit: Glans minima tam grande infligit malum. Quid si Cucurbita cecidisset? Nihil immutandum sentio. Rerum artifex suis prudenter cuncta disposuit locis.

## LEO CUM AULICIS.

**A**ulæ regales divitias jactandi cupidus Leo superbum ad convivium vocavit è regno toto belluas. Adfunt frequentes; nam quis abnuat oblatum à Rege decus? Aditus in aulam panditur, semesa quam cadavera & recens fusus cruor Mephyti vaporabant gravi. Hausère cuncti tetram odorem; cujus inter reliquos Ursus impatiens, continuò providâ nares occlusit manu. Bilem Leoni movit belluæ fastidium; factoque in Ursum impetu Rex immisericors multavit nece. Iram Leonis Simius contrà approbans; næ meritas, inquit, ô Rex, tibi pœnas dedit caput inficetum: Balsamum omnia & ambrosiam hîc olent, si quid sagaci nare rimari liceat. Nec Regi placuit putida adulatio, missisque in Simium unguibus assentatorem fato damnavit pari. Stabat Leoni propior Vulpes calida, quam percunctatus ille, quid sentis, ait? quis eruditas nares afflavit odor? Ignosces, retulit illa, Rex magne, obsecro; nam tantus humor de cerebro fluxit nocte proximâ, nasum ut penitus haberârit meum. Sic innocenti mortem vitavit dolo.

## EPIMYTHION.

*Ursum multi Principes, Simium pauci  
enecant.*

## MULI DUO.

**V**iam carpebant pariter Muli duo. Alter  
ferebat regiam pecuniam, alter timentes  
saccos hordeo. Ille superbus pretioso  
pondere, & celsâ cervice eminentes jactabat  
appensum collo tintinnabulum & amaris socium  
illudebat jocos. Hic tenuitatis conscius, ut par  
erat, suæ, demittebat auriculas, nihil murrare,  
nihil ausus contrâ obloqui. Hæc inter nemorum  
è latebris Latrones advolant, & facto gloriosum  
in Mulum impetu cunctas diripiunt opes, ipsamque  
plagis plurimis conficiunt belluam. Prædâ  
potiti celerem capiunt fugam vile aspernati hor  
deum. Spoliatus ille fortem cum fieret suam  
Equidem, inquit, alter, non ego accuso Deos,  
nam neque amisi quidquam, nec sum læsus vul  
nere.

## EPIMYTHION.

*Magna periculis subjacent magnis opes  
secura semper inopum tenuitas,*

LUPUS & MACILENTUS  
CANIS.

**J**eiunus olim Lupus in Canem incidit; non ille naris emunctæ Lupus, aut tam versutus, quàm rapax. Is in oblatam prædam cum rueret; ah! ne tibi, Canis ait, isthæc libido veniat, ô Lupe, ut me tuis epulis destines; viden' ut ægra macies & scabies mala me me urget: at si breves inducias dabis, jam jam revertar pinguis totus ac teres. Cerebres parantur scilicet apud Herum nuptiæ, & largæ dantur epulæ per multos dies. Non parcam mihi met, spondeo. Hinc me refectum videbis, dignumque, palato qui sapiam tuo. Reversus illuc postmodum Luptus alacer Canem evocat, & datam repetit fidem. Quem ille post crates respiciens; næ æquum censes; inquit, ô Lupe. Ac ne quis dubitet, quàm fidelis sponsor ego sim, accerso testem hujus custodem domûs. Is erat Molossus ingens non unâ Luporum nece nobilis. Rem suspicatus Lupus, & se delusum sentiens, at mihi non vacat, inquit; & spem salutis unam in fugâ ratus, quamprimùm se in pedes dedit.

## EPIMYTHION.

*Præsenti utere, futuro temerè creditur.*

## VULPES &amp; GALLUS.

**G**Allum insidentem arbori Vulpes viderat,  
Gallus delicatus si quis est, & regius Vulpis

R 4

pi

pi cibus. Illa ad blanditias vocem inflectent  
molliter, haecenus, inquit, irarum inter nos fa-  
tis: nihil jam sibi Galli timeant à Vulpibus, suis  
que rebus tutò ac confidenter vacent. Veter-  
bus bellis successit tandem æterna pax. Huius  
ego, Amice, huc advolavi nuncia; descende  
quamprimum & amoris obsides amplexus cape.  
Suboluit callidæ volucris maligna fraus, quam  
procaci retudit illudens joco. Næ me tam læ-  
beas nuncio; tibi que gratias, ut decet, refero  
plurimas, per quam venire tanti gaudii in par-  
tem licet. At gemini, opinor, accurrunt Canes  
pacis ejusdem nuncii. Mora nulla, festum op-  
nes peragemus diem. Ignosce, retulit Vulpes,  
non patior moram: peragenda hodie grandis  
mihi restat via.

### EPIMYTHION.

*Dulce est suis capere Veteratorem in  
dolis.*

### PISCICULI.

### PROMYTHION.

*Non est spernenda urbana dicacitas, sed  
cum tempore offertur & loco.*

X **S** Edebat divitis ad mensam quidam eorum  
numero, quos Umbras vocant, vir elegantis  
ingenii & sale conditus Attico. Is grandis

res pisces oculis devorans, quos ægrè ferret à se  
positos longiùs; Pisciculos ori primùm, mox  
& auribus alios post alios admovet. Mirari tur-  
ba convivantium & facti causam [quæ]rere curio-  
siùs. Quibus ille subjecit: Ingens me cura so-  
licitum tenet, quæ sint Amici fata jam pridem  
mei, qui lata currit maria, Indos visurus ulti-  
mos. Quærebam, si fors illi comperissent quid-  
piam. At juniores esse se respondent mihi,  
monentque, Pisces grandiores ut interrogem.  
Applausit omnis turba & laudavit  
jocum.



ORA.